

Dostum Sevgin;

Talas sitesinde senin adını görünce sevindim. Hele bu sabah yürüyüş bandında bir işkoç kızın bagpipe ile çaldığı hani Talas'da akşam yemeğinden sonra söylediğimiz şarkılardan Old Langsyne (doğru mu yazdım) dinleyince sana yazmak istedim. Aklıma Irmak istasyonu geldi. 1947-51 yılları arası Zonguldak'tan gelen trene Karabük^de sen. kardeşlerin ve ben binerdik. Tren Irmak istasyonunda durur, bizler iner ve Ankara'dan gelen treni sekiz- dokuz saat beklerdik. Cengiz Turna, Piyale Adıbelli, Yüksel Dinçer, Zeki Demirci, Bizler. Sema Güneş varmıştı biliyorum.

Hatırlıyormusun Irmak İstasyonunda, kavakların yalnızlığını paylaşarak sekiz dokuz saat bir sevgiliyi bekler gibi o Ankara trenini beklediğimiz günleri. Ne güzel günlermiş.. Şimdi düşünüyorum da bir avuç buğday gibi gökyüzüne savrulduk ve Talastan sonra bazılarını hiç göremediğim o güzel insanlara ne oldu acaba hep merak ederim.. Özlemek çok güzel Sevgin. O talas günlerini, o Irmak İstasyonunu, senin o yalnızlığı bir bıçak gibi kesen mızıkanın tatlı nağmelerini nasıl özlüyorum bilemezsin. Yaşam ölümsüz dostluklarla, sınımsız Talas anıları ile ne kadar güzelleşiyor anlatamam. Ara sıra sen de o güzel günleri, o bir daha asla geri gelmeyecek günleri yaz da yüreğimiz Talas anıları ile sevinç dolsun sevgili dostum.

Engin Ünsal